

Намъ бѣше свидно да останѣтъ още много слова, черковни и училищни ненапечатани, нѣ нѣмаше що да сторимъ; толкозь ни стига рѣка. **ВѢЧНА МУ ПАМЯТЬ!** кажи читателю драгий, и бѣди за сега съ тѣз и задоволенъ.

Долното писмо бѣше ми испратилъ покойный наскоро слѣдъ запопването си.

Шюмень 10 Августъ 1873.

Любезный мой Отче!

Приготи са да чюешъ отъ сина си това, което много пѣтъ чюваше отъ други. Волята Божия са изпълни: твой Димчу е вече служител на Бога и на народътъ; твой Димчу е вече свѣщенникъ Димитрий! Чюдно ли е това измѣнение? Да, наистина чюдни и неизмѣрими сѣ дѣлата Божий! Да са не смѣщава и колебае твоего сърдце, отче, надъ това, щото извършихъ: азъ постѣнихъ по сърдечното си желанье и естественната си наклонность къмъ това. Едно само ма смѣщава: щѣ ли могъ азъ недостойный да изпълня тая свята длѣжность, що ми са наложи отъ черквата и отъ народътъ; щѣ ли могъ азъ недостойный да принесъ поне частичка полза за угѣшение на братията си, за духовното царство на народътъ си? Помая да казваше въ едно отъ писмата си: „нѣмаше ли друго поприще да изберешъ. . .“ Нѣмá това отче, е нищо? Не, не, това е сичко, що имаме днесъ добро, и надъ това сички трѣбва да работимъ. Повтарямъ ти, моята совѣсть е спокойна и имамъ очитѣ си издигнати къмъ Всевишняго, само и само да ма укрѣпи за да могъ да бѣдѣ добъръ свѣщенникъ, добъръ утѣшителъ, Ангелъ Хранителъ